

τὸν σιδηροῦν του μοχλόν. Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν εἶνε ἰσχυρότερος τοῦ βράχου.

— Θέλω νὰ γίνω ἄνθρωπος! ἀναφωνεῖ.

Καὶ μεταβάλλεται αὐθωρεὶ εἰς λιθοτόμον, ἐπανερχόμενος διὰ τοῦ κύκλου τόσων μεταβολῶν εἰς τὴν ἀρχικὴν του ὑπόστασιν, τὴν ὁποίαν περιεφρόνει.

Καὶ τὸ ἐπιμύθιον;

Τὸ ἐπιμύθιον περιλαμβάνεται εἰς τοὺς δύο ὡραισιτάτους γαλλικοὺς στίχους:

Nul est content de sa fortune

Ni mécontent de son esprit.

[Ἀθῆναι, Μάιος 1909]

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

Ο ΝΕΟΣ ΝΑΥΤΗΣ

Τὰ νέφη ὁστράφτουν στὸ βουνὸ
βροντοῦν καὶ μπουμπουνίζουν,
ἐσκέπασαν τὸν οὐρανό,
τὸ κῦμα φοβερίζουν.

Ἡ θάλασσα λυσσομανᾷ
καὶ κυμαεῖ κι' ἀφρίζει,
τὸ πλοῖον του καταπονᾷ
τὸ σπᾷ καὶ τὸ σκορπίζει.

Ὁ νέος ναύτης τραγουδεῖ
καὶ τὸ πανί του ὀσιάζει;
«Ἐγὼμ' ἑλληνικὸ παιδί,
τὸ νέφος δὲν μὲ σκιάζει».

Ὁ νέος ναύτης τραγουδεῖ,
καὶ μιὰ σανίδ' ἀρπάζει:
«Ἐγὼμ' ἑλληνικὸ παιδί,
φουρτοῦνα δὲν μὲ σκιάζει».

Ἀγέρας πέφτει ὅς τὰ πανιά,
τὰ σχίζει καὶ τ' ἀρπάζει,
καὶ σβυντζινίζει ὅς τὰ σχοινιά
καὶ τὸ κατάρτι σπάζει.

Τὸ ἓνα κῦμα τὸν πετᾷ
καὶ τᾶλλο τότε χάφτει,
κι' ἡ μαύρη θάλασσα ζητᾷ
νὰ καταπιῇ τὸ ναῦτη.

Ὁ νέος ναύτης τραγουδεῖ,
παρὼν ὅπου προστάζουν:
«Ἐγὼμ' ἑλληνικὸ παιδί
ἀνέμοι δὲν μὲ σκιάζουν».

Μ' αὐτὸς ἀκόμη τραγουδεῖ
καὶ κολυμβᾷ καὶ πάει:
«Ἐγὼμ' ἑλληνικὸ παιδί
κι' ὁ Πλάστης μὲ φυλάει».

† Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ